

Мн 78р

РУСЕНСКА
ФИЛХАРМОНИЯ

ОКР. БИБ.
БИБЛИОТЕКА
РУСЕ

РУСЕНСКА ФИЛХАРМОНИЯ

ИЗВЪНРЕДЕН ПРАЗНИЧЕН КОНЦЕРТ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000890759

Под ръководството на
ДИТЕР ШАРШМИДТ
БЕРЛИН

СОЛИСТ
АНТОН РУПОВ
Солист при Русенската филхармония

ДОМ НА КУЛТУРАТА
неделя 12 февруари 11 ч.
1961 година

491149

Георг Филип Телеман е роден на 14 март 1681 г. в Магдебург. Неговата музикална дарба се е проявила твърде рано. Италианската и френската оперна и концертна музика в Хилдесхайм, Брауншвайг и Ханوفر му направила дълбоко впечатление. В 1701 г. Телеман става студент по правните науки в Лайпциг. Тук той написа 21 опери за една оперна трупа. В 1702 г. става органист в новата църква на Лайпциг. На 23 години става капелмайстор в Сорау. В 1708 г. той отива в Айзенах като концертмайстор. Там написва множество инструментални концерти, камерна музика и църковни кантати. В 1712 г. заема ръководството на градския директориат по музика във Франкфурт на Майн. В 1721 г. отива като прочут компонист в Хамбург. В този град Телеман остава до смъртта си на 25 юни 1767 г. в неуморима творческа работа. Телеман се счита за един от най-изтъкнатите композитори на своето време. Той е писал забележителни творби във всички области на музиката. Въпреки че в тях прозвучават френски и италиански мотиви, неговата мелодика показва силно изразен немски характер. Освен оперите, написани в Лайпциг, той е създал и много други, някои от които („Търпеливият Сократ“, „Победа на хубостта“, „Модерният любовник Дамон“, „Пимпинона“, „Дон Кихот“ и др.) са били играни в Хамбургския оперен театър.

Когато в средата на 16 век инструменталната музика става самостоятелна и появилите се с това танцови форми стават желани и търсени, във Франция започват да ги свързват в един богат последователноменящ се ред, като им прибавят едно по-голямо въведение, състоящо се от една късавна част, една бърза по-голяма част в стил на fuga и накрая пак началната бавна част. Така произлязла новата инструментална форма — оркестровата сюита, наричана още увертюра. Телеман е написал няколко стотин оркестрови сюити, някои от които са програмни. От тях сюитата „Дон Кихот“ буди особен интерес, тъй като съдържанието ѝ е изявено по един драстичен за стила на онова време начин.

Сюитата „Дон Кихот“ е написана по романа на Сервантес във фин комичен стил. Още във въведението ѝ се чувства грациозния хумор, с който е пропита цялата творба, състояща се от следните части:

Въведение

Пробуждане на Дон Кихот

Нападението срещу вятърните мелници

Въздишките по принцеса Алина

Измаменият Санчо Панса
Галопът на Росинант
Галопът на магарето на Санчо Панса
Покоят на Дон Кихот

Финалът на сюитата е написан в бързо темпо „vivace“, с което авторът иска да подчертае, че и в своята почивка Дон Кихот не е могъл да намери покой

ЙОХАН СЕБАСТИЯН БАХ
(1685—1750)

Увертюра в си миньор
Ouverture
Rondeau
Sarabande
Bouree
Polonaise
Badinerie

Творчеството на Йохан Себастиан Бах — един от най-големите гении в музиката — е изключително разнообразна и дълбока по своето вътрешно съдържание. То обхваща редица оратории, меси, повече от 200 кантати, сюити, сонати, фуги, партита, прелюдии и токати за оркестър, за цигулка, за пиано и др. инструменти

Йохан Себастиан Бах не е бил оценен напълно от неговите съвременници. Той е бил известен като органист в цяла Германия и са го сочили като недостижим майстор в тази област. На неговите музикални произведения, както и на самия него като новатор в музикалното изкуство, не се е гледало като на голяма ценност. Дълбочината на съдържанието и новаторството на великия майстор са били оценени дълго време след неговата смърт.

ЙОЗЕФ ХАЙДН

Симфония № 85

Adagio—vivace
Romanze—allegretto
Menuetto—allegretto
Finale—presto

Йозеф Хайдн, един от тримата виенски класици (Хайдн, Моцарт, Бетовен) заема особено важно място в развитието на

симфонията като най-висша форма на оркестровата музика. Не само поради огромния брой симфонии, които той е написал, но преди всичко, заради големите му заслуги към утвърждаването на стила и структурата на класическата симфония, Хайдн е наречен с право „баща на симфонията“. Значението на това Хайдново дело най-добре се потвърждава от симфоничното творчество на неговия приемник и ученик Лудвиг Ван Бетовен.

Хайдн е написал над сто симфонии и трудно е да се каже кои от тези симфонии са най-хубави: от първата до последната те и до ден днешен не слизат от концертния подиум. Все пак заради особени мелодични достойнства най-често се изпълняват така наречените „Лондонски“ и „Парижки“ симфонии, писани от Хайдн за концертния живот в тези градове. Симфония № 85 е една от „Парижките симфонии“. Много от симфониите на Хайдн имат допълнителни имена като „Прощална“, „Мечката“, „Симфония с удар на тимпани“, „Гайдата“, „Часовникът“ и т. н., които са били поставени в следствие от различни издателства и се свързват с някой характерен момент от творбата. Симфония № 85 е позната под наименованието „Царицата“, тъй като е била една от любимите творби на Мария Антоанета. Днес тя е една от най-много обичаните от милиони почитатели на Хайдн симфония, най-вече за изключително хубавата ѝ мелодика, грациозна танцовалност и тънък Хайднов хумор. Първата част, след краткото бавно въведение, пленява с плавната си валсова танцовалност и остроумна разработка. Втората част е една от най-красивите Хайднови бавни части, основната тема на която е чудно красива танцово подвижна мелодия, от която изхвждат редица вариации. Третата част, скерцото е добило своята популярност с веселото, звучащо в народен дух трио. Симфонията завършва с жизнерадостен, изпълнен с весели акценти и находчив хумор финал.

СЛЕДВАЩА ПРОГРАМА

ТРЕТИ АБОНАМЕНТЕН КОНЦЕРТ

ДОМ НА КУЛТУРАТА

17 и 19 ФЕВРУАРИ

19 30 ч. 11 ЧАСА

ДИРИГЕНТ ИЛИЯ ТЕМКОВ

ПРОГРАМА

МОЦАРТ

ХАЙДН

ДВОРЖАК

Малка нощна музика

Симфония № 101
(часовникът)

симфония № 5
(Из новия свят)

РУСЕНСКА ФИЛХАРМОНИЯ

„Димитър Благоев“ № 9 тел. 32-27 и 34-27